

Libris.RO

Respect pentru oamene

The Obedient Bride

Mary Balogh

Copyright © 1989 Mary Balogh

Ediție publicată prin înțelegere cu Maria Carvainis Agency, Inc.,

și P&R Permissions & Rights Ltd.

Traducere din limba engleză.

Lira®

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Lira

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.lira.ro/lirabooks.ro

O soție ascultătoare

Mary Balogh

Copyright © 2018 Grup Media Lira

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Daniela Nae

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea,

Laurenția Carip

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BALOGH, MARY

O soție ascultătoare / Mary Balogh;

trad.: Iulia Bodnari - București: Lira, 2018

ISBN 978-606-33-2819-0

I. Bodnari, Iulia (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

MARY BALOGH

O soție ascultătoare

Traducere din limba engleză

Iulia Bodnari

LITERA®
2018

capitolul 1

Vicontele Astor căscă de-i trosniră fâlcile și ridică piciorul încălțat cu cizmă peste celălalt, pe tapițeria de catifea a banchetei din fața lui. Apoi încercă să potrivească pernele de la spate cu umerii, căutând zadarnic să-și relaxeze mușchii îndurerăți și să găsească o poziție confortabilă. E într-adevăr zadarnic, se gândi el, să cheltuești o grămadă de bani pe o trăsură de călătorie elegantă și luxoasă, înzestrată cu arcuri și bine tapițată, când singurul loc în care își putea demonstra superioritatea era un drum englezesc de țară. În condițiile acestea, era totuna dacă avea arcuri sau aripi.

Poate pentru a douăsprezecea oară în ultimele trei zile își regretă hotărârea de a călători în trăsură cu valetul și bagajul, în loc să se folosească de propria lui cabrioletă. Măcar în cabrioletă ar fi avut aer curat și activitatea psihică și fizică de a parcurge singur drumul. Poate că ar fi fost în stare să vadă și să evite mai multe denivelări decât vizitiul trăsurii.

„Dar nu aveam de unde să știu că sfârșitul lui februarie va fi atât de strălucitor de primăvărativ“, își continuă el șirul gândurilor, căscând din nou gata să-și mute fâlcile din loc. Soarele strălucea pe cerul fără nici un nor; copacii începuseră să înmugurească; ghiociei și ciuboțica-cucului începuseră să scoată capetele printre gardurile vii, și își putea imagina prospețimea aerului și cântecul păsărilor, deși praful drumului și zgomotul produs de cai și de roțile trăsurii îi amortiseră toate simțurile.

Oh, cât de mult și-ar fi dorit să călărească sau să stea în cabrioleta lui, cu hățurile în mână! Priveliștea valetului, cu capul căzut în piept, și sforăielile lui șuierătoare

începeau să îl calce pe nervi pe lordul Astor. Cu câteva minute în urmă încercase să îl trezească, dregându-și vocea, dar nu reușise decât să îl facă pe Henry să tresară, să mormăie ceva, să plescăie din buze și să-și continue apoi sforăitul senin, cu capul în piept din nou.

Lordul Astor își examinează mohorât cizma înaltă, întorcându-și piciorul pe toate părțile. Ar fi trebuit să fie oarecum consolată de faptul că urma să ajungă la destinație în următoarele două ore. Dar se gândi că, în împrejurările actuale, ar fi preferat să mai petreacă încă două zile pe drum, chiar dacă asta ar fi însemnat alte două nopți în hanuri de nedescris, precum cel de noaptea trecută.

Patru femei. Urma să înfrunte patru femei străine. Și erau străine, chiar dacă erau oarecum înrudite cu el. Această înrudire îndepărtată era singurul motiv al numelui său titlu și al bogăției care venise odată cu el. El era cea mai apropiată rudă de sex masculin a ultimului viconte Astor, care decedase de curând. Păcat că nu era și singura rudă a răposatului viconte, se gândi nemilos noul Astor. Acesta lăsase în urmă o soție și trei fiice. Iar el mergea acum să le prezinte condoleanțele lui și să își vadă noua casă și domeniul.

Era într-adevăr o situație teribil de stânjenitoare. Știau, bineînțeles, că era moștenitorul vicontelui. Cum să nu știe când trăise în relativă sărăcie, mai ales în ultimii șase ani, după ce absolvise universitatea și începuse să trăiască pe picior mare în Londra? Dar nu ținuse niciodată legătura cu vărul său – un termen pe care îl folosea în lipsa altuia mai bun. Înrudirea era de fapt destul de îndepărtată. În urmă cu cincisprezece ani, tatăl lui se certase cu răposatul viconte, și de atunci nu-l mai văzuse niciodată. Iar el nu avusese ocazia să reia relațiile după moartea tatălui său, care avusese loc în urmă cu patru ani.

„Și acum m-am trezit în situația asta neplăcută”, se gândi lordul Astor, lăsându-și din nou picioarele jos, privind nerăbdător pe geamul trăsorii și căutând nici

el nu știa ce semne ale apropierii de destinație. Trebuia să viziteze patru femei al căror cămin devenise acum casa lui, patru femei care rămăseseră fără nici o siguranță din cauza morții premature a predecesorului său. Avocatul care îi adusese vestea bună a norocului ce dăduse peste el îi spusese că răposatul viconte nu luase nici o măsură pentru a asigura viitorul familiei sale, o neglijență aproape incredibilă, având în vedere faptul că aceasta era formată în întregime doar din femei.

Și ce făcuse el, noul viconte Astor, înfierbântat de importanța sa nou-câștigată, debordând de sentimente euforice de bunăvoință față de întreaga lume? Se oferise să se căsătorească cu una dintre fiice, asta făcuse. Fără să le fi văzut în viața lui! Aflase că aveau douăzeci, optsprezece și cincisprezece ani. Și asta era tot ce știa. Nu le cunoștea numele, caracterul, înfățișarea. Nu specificase nici măcar pe care o dorea ca mireasă. Lăsase decizia aceasta în seama mamei lor.

Prin urmare, acum mergea acolo mai ales ca să își cunoască viitoarea mireasă. Și cererea lui fusese destul de formală. Nu o putea retrage, chiar dacă cele trei fete aveau să fie la fel de urâte și needucate cum începeau să apară în coșmarurile lui.

Fusese o cerere pripită. Era adevărat că obținerea titlului îl făcuse să simtă necesitatea de a obține și o oarecare respectabilitate. Și ce era mai respectabil decât prezența unei soții în casa omului și poate un copil sau doi în camera copiilor? Și adevărul era că nu avea prea multe pretenții de la femeia care urma să îndeplinească acest rol. De fapt, petrecea foarte puțin timp acasă. O soție nu avea să îi schimbe prea mult tabieturile. Trebuia doar să fie o lady de familie bună și să se poarte așa cum pretindea buna-cuviință; dacă îndeplinea aceste cerințe, avea să se potrivească admirabil cu scopurile lui.

Dar chiar dacă se considera o persoană ușor de mulțumit, poate că fusese totuși un gest necugetat să ceară

în căsătorie o femeie pe care nu o văzuse niciodată și despre care nu auzise niciodată nimic. Avea să se facă de râsul tuturor dacă surorile erau neobișnuit de urâte sau dacă manierele lor erau de o stângăcie vizibilă sau chiar mai rău.

Lordul Astor ridică din umeri și își drese din nou glasul cu putere. Sforăielile lui Henry nu mai erau potolite, ci pătrunzătoare, iar Excelența Sa își încleșta și își descleșta pumnii din cauza lor. Nu avea rost să își bată capul acum cu toate ororile pe care i le putea aduce neșabuința lui. Nu mai putea face nimic. În afară de faptul de a-și lăsa mireasa în căminul copilăriei ei, cu mama și surorile ei, și de a se întoarce la Londra pentru a petrece singur sezonul.

Trebuia să rămână acolo până vedea cum era ea. Ar fi fost amuzant să o prezinte în societate, dacă era măcar acceptabilă. Și poate că avea să fie agreabil să aibă mereu o femeie la îndemână pentru a-și satisface propriile plăceri. Nu că s-ar fi așteptat la mare lucru de la o fetișcană crescută la țară. Gusturile lui se îndreptau spre curtezanele mult mai mature și experimentate. Ca Ginny, de exemplu – căreia îi plăcea să fie numită Virginia și care se înfuria suficient de tare încât să arunce cu lucruri după el atunci când râdea de preferințele ei și îi explica cât de puțin se potrivea caracterul ei cu numele virginal. Ginny era amanta lui actuală și își ridicase meseria la rang de artă.

Nu, într-adevăr, nu trebuia să se aștepte la prea multă satisfacție sexuală de la noua lui soție, chiar dacă se dovedea drăguță. Ar fi fost nedrept s-o facă. Cât despre companie – lordul Astor ridică din nou din umeri – nu căutase niciodată așa ceva la o femeie. Avea destui prieteni în diferitele sale cluburi și destule activități încât să nu se întoarcă acasă decât pentru a dormi noaptea – sau cât mai rămânea din noapte după ce pleca de la Ginny, de la o partidă târzie de cărți sau de la vreun chef zdravăn.

Nu trebuia să se lase înspăimântat de chinul care îl aștepta în următoarele ore. Soția avea să fie de fapt un accesoriu foarte lipsit de importanță din viața lui.

Lordul Astor căscă din nou, aruncă o privire otrăvită spre silueta inconștientă a valetului care sforăia, se lăsă mai jos pe banchetă și își permise să închidă ochii și să se cufunde în uitare.

Onorabila domnișoară Frances Wilson plângea. Din nou, se gândi sora ei Arabella, privind-o din locul ei de la pervazul ferestrei și minunându-se ca de obicei, fiindcă Frances reușea să pară și mai frumoasă atunci când plângea. Poate că de data asta nu făcea nici un efort pentru a-și învinge sensibilitățile. Când plângea Arabella, lucru care se întâmpla destul de rar, rămânea cu fața roșie și umflată. Și nici Jemima, sora lor mai mică, nu era mai brează. Se văicărea întotdeauna cu glas tare când plângea, așa că, odată, tatăl, care se afla într-una din pasele lui proaste, îi spusese că părea un vițel care mugește după mama lui.

Dar Frances, sora lor mai mare și frumusețea familiei, putea să plângă și să rămână frumoasă. Asta nu însemna, desigur, că trebuia să plângă ca să obțină acest rezultat. Era zveltă și frumos proporționată, cu ochii albaștri, mari și expresivi, tenul ca de porțelan și părul blond, bogat și mătășos. Și gene negre care îi adumbreau obraji când coborau, așa cum se întâmpla adesea când se afla în prezența unui gentleman.

Frances. Frumoasa. Favorita părinților ei. Și favorita surorilor ei. Nu puteai să nu o iubești pe Frances. Era toată numai blândețe și sensibilitate înlăcrimată. În momentul acesta nici nu plângea măcar pentru ea însăși. Plângea pentru Arabella. Și nu pentru prima dată. De fapt, plânsese zilnic în ultimele două săptămâni din cauza marelui sacrificiu, așa cum ajunsese să fie numită decizia Arabellei.

Arabella era impresionată de atâta apreciere, și poate că se și mândrea puțin. Dar dacă era să fie sinceră, nu se putea considera o mare eroină. Nu avea nici o obiecție deosebită față de căsătoria cu lordul Astor – ce ciudat era să te gândești că titlul tatălui lor aparținea acum unui alt bărbat. Era adevărat că noul viconte trebuie să fi fost cam de vârsta tatălui lor, din câte își amintea mămica, care îl întâlnise pentru ultima dată cu mulți ani în urmă. Dar asta nu conta. Arabella ținuse întotdeauna la tatăl lor. Și nu ținuse niciodată la nici unul dintre băieții aceia oribili care o trăgeau de cozi când era fetiță și nu o lăsau să se cațare în copaci cu ei și care se așteptau acum ca ea să danseze cu ei la reuniuni și să zâmbească prostește la complimentele lor stângace. Dacă tot trebuia să se căsătorească, prefera să se căsătorească cu un bărbat mai vârstnic.

– Frances, dragostea mea, nu o lua chiar în tragic, spuse Lady Astor, aplecându-se peste umărul fiicei mai mari, cu sărurile în mână. Amintește-ți că există compensații pentru sacrificiul Bellei. Lordul Astor – oh, bietul și scumpul tău tată, dragostea mea – e un bărbat vârstnic, dar poți fi sigură că va fi un om liniștit. Și Bella va fi noua Lady Astor și stăpână la Parkland. Va fi aranjată pe viață. Și vicontesa la optsprezece ani, dragostea mea. Mama își întoarse atenția spre Arabella. De fapt, aproape că nu e nici un sacrificiu.

Arabella trase aer adânc în piept și deschise gura, ca să își exprime cuminte acordul. Dar Frances suspină atât de jalnic, încât închise gura din nou.

– Dar o să se căsătorească cu un bătrân, când nu a văzut nimic din viață. O să-și sacrifice tinerețea și toate speranțele de dragul nostru, mămico. Scumpa, scumpa mea Bella! Cât de mult te iubesc! Și cât de vinovată mă faci să mă simt, fiindcă mi-ai luat de pe umeri povara de a mă sacrifica eu însămi.

– Ar fi fost într-adevăr o prostie să o faci, Frances, spuse Arabella, legănându-și picioarele spre peretele din

spate, fiindcă nu ajungeau la pământ. Tu ai alte perspective. Și Theodore ar rămâne cu inima zdrobită dacă vărul nostru te-ar lua cu el. Și, în plus, după cum ți-am mai spus și ție, și mamei de o mie de ori, mie chiar nu-mi pasă. Excelența Sa trebuie să fie un om rezonabil și cumsecade, fiindcă s-a oferit să se căsătorească cu una dintre noi fără să ne vadă măcar, doar ca să nu rămânem pe drumuri.

– Sunt sigură că ne va permite să locuim aici și după căsătoria ta, Bella, răspunse mămica. Și tu, iubirea mea, îl vei convinge să o luai pe Frances cu voi la Londra ca să fie prezentată în societate.

La drept vorbind, această des menționată idee era singura parte a planului pe care Arabella o dezaproba. Principalul motiv pentru care o scăpase pe Frances de necesitatea de a se căsători cu vicontele era ca sora ei să se poată căsători cu Theodore. Trebuia să își amintească acum să îi spună Sir Theodore Perrot. Îi spusese că Theodore – uneori chiar Theo – toată viața lor, dar se părea că existau reguli de bună-cuviință care trebuiau respectate acum, când erau toți adulți.

Frances și Theodore – Sir Theodore – plănuiseră întotdeauna să se căsătorească, și Arabella se bucura foarte mult să facă posibilă această căsătorie. Theodore, voinic, blond și cu obrajii rumeni, era atât de solid și de vrednic de încredere, încât Frances avea să fie în siguranță cu el. Și Frances avea nevoie de siguranță. Frances nu putea înfrunța viața dacă nu avea pe cineva care să o sprijine și să o conducă. Arabellei nu îi plăcea să își imagineze că urma să o ia pe Frances la Londra cu ea și cu vicontele ca să fie văzută de alți domni, mai puțini stabili. Unul dintre ei ar fi putut pur și simplu să fugă cu ea, și cum și-ar fi petrecut apoi tot restul vieții biata ei soră?

Arabella purta cea mai bună rochie de zi a ei. Se uită în jos la muselina subțire și înflorată, cu eșarfa lată și azurie, și se gândi din nou că era cam nepotrivită

pentru februarie. Poate că afară era primăvară, dar nu era anotimpul potrivit pentru muselină. Era recunoscutoare că soarele strălucea atât de puternic prin fereastră, încât aproape că îi era prea cald, în ciuda materialului subțire. Măcar nu mai purta doliu, și asta era plăcut. Mămica le anunțase că renunțau la doliu pentru noul lord Astor, chiar dacă trecuseră numai opt luni de când se dusesse bietul lor tată.

La fel ca în ultimii doi ani, Arabella își dorea să nu se fi oprit din creștere la o înălțime atât de neimpresionantă. Poate că era și puțin cam dolofană, deși presupunea că nu era corect să compare silueta ei cu a lui Frances. Mama avea întotdeauna grijă să o asigure că nu era dolofană, ci doar cu forme rotunde și măruntică. Și nu se putea compara nici cu Jemima, care era încă subțire și lipsită de forme ca un băiat și se văicărea adesea în gura mare că nu avea să fie niciodată altfel. Dar Jemima era deja mai înaltă decât ea. În plus, Arabella credea că avea și părul prea des. Avea o nuanță frumoasă și întunecată de castaniu, așa cum îi tot spunea mama ca să o mângâie, dar era foarte greu să îl aranjeze într-un stil anume.

Arabella nu își dorea prea mult să fie o frumusețe. Una în familie era o binecuvântare destul de mare, iar ea ajunsese la această concluzie de bun-simț cu mai bine de un an în urmă. Și fiindcă nu începuse să se gândească la pretendenți și la căsătorie până în urmă cu două săptămâni, când sosise scrisoarea uluitoare a vicontelui, nu dorise în mod special să fie atrăgătoare în ochii domnilor. Și nu dorea asta nici acum. La urma urmei, vicontele era un bărbat vârstnic căruia nu avea să-i pese de niște lucruri atât de frivole ca înfățișarea fetelor. Se căsătorea cu ea doar din bunătate. Și ea nu dorea să îi câștige admirația. Se căsătorea cu el pentru că era necesar și pentru că astfel avea să fie eliberată

de corvoada neplăcută de a-și căuta un soț în următorii câțiva ani.

Dar ar fi vrut să nu aibă o înfățișare atât de copilăroasă. Avea optsprezece ani, și era femeie în adevăratul sens al cuvântului. Și totuși, uneori se gândea disperată că arăta ca un copil, mai tânără ca Jemima chiar. Era mică și dolofană – protestele mamei ei care susținea contrariul nu o convinseseră niciodată – și forma rotundă a feței ei era accentuată de părul des, care nu făcea nimic ca să dezvăluie unui străin că era deja o femeie matură. Pentru un bărbat cu vârsta apropiată de cea a tatălui lor, avea să arate ca un veritabil copilăș.

Arabella oftă. Poate că ar fi trebuit să insiste mai mult să nu ia eșarfa azurie, atunci când i-o recomandase mama. O făcea într-adevăr să arate de parcă tocmai ar fi ieșit din camera copiilor.

– Gata, iubirea mea, îi spunea Lady Astor lui Frances, bătrând-o pe umăr. Dai dovadă de mult curaj, așa cum știam că ai să faci. Lasă batista; ochii îți sunt aproape uscați. Excelența Sa va sosi în orice moment, și nu vrem în nici un caz să te vadă plângând, chiar dacă se va căsători cu Bella. Va crede că te-ai certat cu Bella pentru el, și asta nu i-ar lăsa o impresie favorabilă despre familia noastră.

– Dragă Bella, spuse Frances, cu vocea tremurătoare și ochii suspect de strălucitori, din nou. Excelența Sa va vedea imediat cât de mult te iubim toate. Trebuie să înțeleagă că nu noi te-am sacrificat, ci că tu te-ai sacrificat numai pentru că așa ai dorit. Oh, sper că nu e chiar chel sau cu părul alb, sau fără dinți.

– Vai de mine, iubirea mea! exclamă mama lor. Tăticul nu era deloc așa. Tăticul a fost un bărbat chipeș până în ziua morții. Își scoase propria batistă din buzunar și își tamponă ochii. Bella, iubirea mea, cred că ar fi bine să-ți amintești să nu îți legeni picioarele ca acum